

כידול שופרת

איך הפכו שתי משפחות ידיבות לשותפות שחולשות על שוק השופרות, מה עושים מול תופעת השופרות המזוייפים שmaguiim.alinu ממדוקו, ואיך הזניק הרב עובדיה יוסף את המכירות של המוצר • אברם ריבק וצביקה בדרישת עם סיפור שופרות וטיפים לאחסון נכון

דודו כהן | צילום: כפיר סיון, ישראל סאן

כמה אלפי קילומטרים מפולין, עסקה גם משפחת בראשות המרכונית בתעשייה הקרניתם. שמה של המשפחה קשור למשעה בטקסים של הכתרת מלכי ישראל תקעו בשופר, אביו של הריב"ש – רבי יצחק בר שפת, מגולי ולקרן המעבודת היה תפkid גם בבית המקדש. שופר נונן החושה של הוד והדר. אפילו בימינו אנו, חממי ספרד במאה ה-14 – נаг להודיע על כניסה השבת בברצלונה בתקיעת שופר. מאז דבק בו היכוני ששת, לציון ששת ימי הביראה. לבנו כבר קראו בראשת, מה שהפך לשם המשפחה של צאצאיו.

בעקבות גירוש ספרד עברה משפחת בראשת לאלאן'ר לתקופה קצרה, ובמהמשך נדדה למרוקו. המקצוע המשפחתי המשיך לחתגלל איתם. כמו משפחת ריבק, גם הם ייצרו שופרות במקביל למוצרי קרניזים אחרים, והעלו את העסק ארצה ייחד איתם. צביקה בראשת, שאוחז כיום בעסק המשפחתי, נаг כבר בגין שמונה להצטרך למלאתו של אביו מאיר, מיד בתום הלימודים.

במשך שנים ארוכות התחוללה מלחמה עזה בין משפחות ריבק וברישת על נישת השופרות המוצמצמות יהיסט. כל אחת מהמשפחות ביקשה מطبع הדברים להציג לעצמה נתה גדול מכל האשף מהשוק. היריבות שנחשבו במננו לירוקתים במינוח. בצד זה, רומון גם הכנין שופרות. ב-1927 הוא עלה לארץ והתמקם בתל אביב, במקום שבו ישב כתע ריבק. לא היו לו מHALIM, וכשנפטר עברו שעשוים אהדים הוא הוריש את המפעל הקטן לאברהם, בן אחותו, שבידוק סיימ את שירותו הצבאי. "כאן בחדר הוה גנו, ובחוון, איפה שהיום נמצא בית המלאכה, דוד של יצר את מוצרי הקרןיז", מספר ריבק.

היום נסעים אברם ריבק וצביקה בראשת יחד לאוסטרליה ולאפריקה כדי לנקוט קרניות, וחולקים ביניהם את עבודת הייצור. חלק מהশופרות מיוצרים מתחילה ועד סוף באחד מבתי המלאכה, ואחרים עוברים מסלול משותף, שתחלתו אצל ריבק בתל אביב ונספו בבית המלאכה הקטן יותר של בראשת בחיפה.

גם באירועים מרכזיים אחרים בתולדות ישראל, כמו מעמד מתן תורה ובזמן כיבוש העיר יריחו בידי יהושע, בטקסים של הכתרת מלכי ישראל תקעו בשופר, ולקרן המעבודת היה תפkid גם בבית המקדש. שופר נונן החושה של הוד והדר. אפילו בימינו אנו, כשמנמים את הנשיא, תוקעים בכנסת השופרות. יש גם יחידות צבאיות מוחדרות שמשתמשות בשופרות בטקסים שלawn".

השופר, מסביר ריבק, עשוי מקראטין – אותו חומר שממנו בנויות הציפורניים שלנו. למעשה, הוא גם גדול באורה צורה: עצם האולגולת של החיים ממשיכה בין הפקקים, האנשים המהרים והחניות המותגינים, מותקיים בכך קטן כבר 70 שנה מפעל שופרות. כאמור הקלישהה, נראה שהזמן עצם כאן מלפט.

מלחמת השופרות

יעקב רוזמן, היהודי בעל עסק למוצרי קרניות בעיר ולודבה שבפולין, ירש את המקצוע מאבותיו. קראתם נכו, מוצרי קרניות ולא רק שופרות. כמנוגת התקופה, הוא ייצר לא מעט כאלות: כיפוי, מחטים, מסרלים ועוד, שנחשבו במננו לירוקתים במינוח. בצד זה, רומון גם הכנין שופרות. ב-1927 הוא עלה לארץ והתמקם בתל אביב, במקום שבו ישב כתע ריבק. לא היו לו מHALIM, וכשנפטר עברו שעשוים אהדים הוא הוריש את המפעל הקטן לאברהם, בן אחותו, שבידוק סיימ את שירותו הצבאי. "כאן בחדר הוה גנו, ובחוון, איפה שהיום נמצא בית המלאכה, דוד של יצר את מוצרי הקרןיז", מספר ריבק.

הוא הספיק להעיבר לך את העסק בצוותה מוסדרת לפני שנטפרק?

"לא. בזמנו לא ידעתי הרבה דברים, אבל הסתדרתי. התחלתי מחדש. השיטות של הדוד שלי היו פרימיטיביות יותר. אני במקצוע מסגר, או שיניית את כל מהלך העבודה בהתאם. הייתה לי גישה לעובדה עם כלים, מכונות, היו לי שיטות אחרות. דוד של יצר כאן כמו שעבד בפולניה".

ר בשני אדים שבין מעוונותיהם, צריכים למשוך בקהל שופר מלמטה, ורק ההור עולה למשינה, או מתעורר שופר אדר עליון ומטעוריים הרחמים והדין מסטלק" (תרגום הוודר, אמרר דף צט) ריה כבד ומרתיע מקבל את פניו בכינה למפעל השופרות של אברם ריבק, ריה שמוציאר במשהו בית מטבחים שרוף (לא שהיה פעם באחד כוח, אבל ננח). על השער הישן תלוי שלט קטן וצנוע – 'שפירות', מעוטר בשופר פשוט. זהו כנראה אחד השיטים הוווקטיבים ביותר בעיר תל אביב. ברוחב נחלת בניין, בין הפקקים, האנשים המהרים והחניות המותגינים, מותקיים בכך קטן כבר 70 שנה מפעל שופרות. כאמור את השער פותח לי אברם ריבק, היהודי בן 70, שנולד לתוך עולם השופרות. אנחנו פועלים כמה מטרים מעין מסדרון צר נטול גג, ונכנסים אל בית המלאכה שלו. השופרות בכל מקום. חלום שוכבים בשוקים מואבקים בכניסה, אחרים נחים על השולחן או בחדר העובה, וכל השאר – מאות קרניות בתהיליכי עיבוד שונים – מונחים בቤת המלאכה עצמו, בחדר הסמוך. ניכר שהוא ביתו השני של ריבק, שמכיר כאן כל חרץ וכל סדק, בהמשתקabel התחשפה הוא ביסוס, כשהוא יספר שכאן נולד, ולמעשה זה היה ביתו הראשון.

בית המלאכה של ריבק – מפעל, אם תרצו – מייצר לבני עליון 70 אחוזים מהשופרות בארץ, יחד עם שופרו הchipai צביקה בראשת. שופרות, מתברר, הם עולם ומלאו. אברם מספר שכבר מילוותו נמשך לתהום זהה, בעיקר בגל המסתורי, לדבון. מה כל כך מרתק ומשמעותי בכלל שענדנו שמורה לחודש וחצי בלבד במהלך השנה כולה? תתפלאו.

"הארוע המוקדם ביותר בתנ"ך שאליו מקשור השופר הוא עקדת יצחק", אומר ריבק. "הาย נעלם בסופו של דבר במקום יצחק, וכך נעלם השופר הנעשה מקרנייו מוצרי את העקרה. אבל השופר מלא תפkid

"יש שופרות קלייטקעה,
שמציאים קול אלהי. בן
אדם שתופס כה שופר לא
ייותר עלי תמרות מיליון
חולו". אבraham Rybik

שופר במחנה של מגורי אקסודוס. מאיר ברישת ובנו צביקה

מפותחות בחלק שקרוב לפיה. אחר כך מגיע שבתקדימה. רק מלחציתה של الكرון המקורית חלולה, ואילו החלק חזק מלא יותר, כך שכך ליצור את הפיה צרים לקדוח תעלת אויר בין מקומה לבין החלק החול. מדובר במשימה לא פשוטה, קידוח לא מקצועית יכולה להרים שופר, או להפוך אותו לבועתי בעבור התוקע. חלק ניכר מהשופרות מגעים בשל זהה לפה.

הצעד הבא הוא עיבוד השופר וטיטשו. מתחילה מליטוש גס ובהמשך עוברים ליטוש עדין. "זה תהליך כמעט אוטומטי, צרים לחשב איך לשיף ואייפה לא. הוא משאנו אחר, צרים לחשב איך לא לחזור, והשופר ייפסל". אם לא תקפיד – תגרום לסדק או לחזור, והשופר ייפסל.

החלמה אוסרת להשתמש בכלח או בכל חומר אחר להחיקת השופר. הכל אמר לחות מאה אחוז טبعי. או איך בכל זאת מהמלחים? ריבק, במקום להשקב, לוקח שופר מהחנספּ, ניגש למוכננת הליטוש, ומתחילה לעבוד. כעבור שניות ספורות הוא אוראה לי את השופר המבריק.

איך היו מבקרים שופרות בעבר?

"לא היו מבקרים. את כל העבודה עשו ידנית. הדוד שליל עבר בכליים זענניים וליטש את השופרות במזדי". על הליטוש אפשר לזרור, אבל תעלת אויר בתוך השופר צריך תמיד. אז איך קדחו לפניה המצאת הכלים והשיטות של ימיינו? גם זה היה פתרון. "בזמן שעבדו עם ברול להוט, שהחומר שלו הימייס את השופר מפבניהם. אפשרות אחרות הייתה עבודה עם מרגלים ידניים שהוחדרו בהוריות".

סוגי השופרות הפורמים בבית המלאכה הם רבי – הבבלי, האשכני, הספרדי, המרוקני וכמו כן הティמני, הארוד' במיאוד, עשויי מקרון של אנטילופה. בעבר היה בתימן מהסbor באלים, ובני הקהילה קיבל היטר מיוחד לעבור לאנטילופות. לדברי ריבק, מעט מאוד קהילות תימניות נשארו היום עם השופר המסורתי שלהם, ורובן חזרו ממהלך השנים לשופרות המיניסטים. בעבור הדאשנות, מביאים היצרנים את הקרנינים במיויחד מדורם אפריקה.

מוזיפים תקיעות

"ყצ'ר שופרות הוא עסק שכורך גם ברעשי לווא. הרבחה אנשים מגעים לבודוק שופרות ותוקעים המונ' בחלק מהבדיקה, עד שהשכנים מתחילה לצעוק עליי", אומר ריבק בעייפות. "בשביל שופר קטן של 150 שקלים, בן אדם יכול להיתקע לי כאן שלוש שעות. אני לא בניו זהה, لكن אנחנו לא מתחביבים למכוון כאן שופרות פשוטים. מעמידים שיקנו בחניות".

המחדרים נעים בין 150 שקלים לשופרות פשוטים מאד, ועד 500 שקלים לאיכותים יותר. המוחדר מאידך בהרבה מאשר שופר מעתורם בקיושו כסף – שופרות פסולים הלכתיות שימושיים כפריטי נוי. ואכן, מה שהציג את תעשיית השופרות, הסובלת מעונת ביקוש קצרה, היא הפיכתו של השופר לפריט יודאיקה. וגם הרוב עובדיהiosa.

לפניהם כמה שנים, מספר ריבק, אמר הרוב עובדיה בדרשותו: "כל בית היהודי צריך שיש לה שופר. זה ישפר את החיים שלנו, את המשפחחה שלנו, את הפרנסה שלנו".

"למחרת מכרנו מה שהיינו מוכרים בחו"דים", אומר ריבק בחיק. "היום כבר יש המון בתים יהודים שמוחזקים שופר. אנשים בסוגים אט זמתנה לבן מצויה, או כשהם טסים לחוץ' להתראה אצל קרובים. בתקופה של דוד שליל עבדו כאן מעט מאוד, ומה שהם ייצרו הספיק בקושי לפורנשה. היום זה אחרת".

המיתון פגע גם בכם?

"הוא פגע. אם פעם בעל תוקע היה לוקח אליו שני שופרות, שהייתה אחד לגיבוי, היום הוא קונה שופר בודד. אבל ברוך השם, יש פרנסה. אנחנו עובדים לא כדי להתauseר. בסך הכל שופר הוא מוצר שאם אתה צריך אותו, אתה תקנה אותו. או אולי קונים פחות ילדים או כפריט יודאיקה, אבל לשחקו 500 שקלים מקופה בית הכנסת עבור שופר, זה לא הרבה".

חדר המלאכה ה tally-אובי של ריבק לא גדול במיוחד, רק הרים. השופרות המאובקים שבכים נראהים מוגדלים ולא מטופחות במזדי, בלשון המועטה. אם תחשות הנוחות שליל לא אותגרה מספיק על ידי הריחות והמראות, ריבק מותח את החבל ועד קצת ומציג בפניו הgingivitis גולגולת של איל. "אחרי שהוחטם את הכלב מייבשים את הקרון, ורק אז מוציאים את الكرון מהעצם", הוא מסביר בשווון נפש.

הקרנינים כל כך מולכבות במרקם? "כן, ככה הן מגיעות. בשלב זה מלחיטים איך ליציר את הקרון – האם אנחנו מלחיטים איך טבעי או להחיק אוטו. אם הקליפה שלו יפה נשאיר אותו כב, ואם הקליפה מולכלה נשייף ונחליק אותו".

את הקרנינים הגולמיות צריך לישר, מסביר ריבק, שכן הן מושללות הרבה יותר מהשופרות שאנו מכדים. אז איך מישרים? מחממים אותן עד שהן נראות פשוטים. מעמידים שיקנו בחניות".

זה מסרב את התהילה ומזכיר אותו, אבל כהה וזה לנו", אומר ברישת. "אנחנו שותפים, ועם זאת כל אחד שומר על העצמאות שלו. להיות כל היום ביחד והוא כל כך בריא. אנחנו מנהלים מדי יום שיחות ועידה במשדר שעות, ופעמיים בשבוע אנחנו נפגשים. זה מספיק, לא צריך יותר".

או מה נותן שיטוף הפעלה, מלבד סיום התחרות העיקרית?

"כל אחד מאיינו טוב בשיטה שלו ובמיא את הידע שלו ליצירה. ביחיד אナンנו מוצאים מושך טוב יותר. קח היום את מרצדים ואודי, חבר אותו ביחיד ותראה מהו תקבל".

"כמו בתחומים אחרים, גם בעשייה של השופר יש הרבה סודות ממצוינים, החל בבחירה הקרנינים וכלה בייצור", מסביר ריבק. "אתה לא משתף אף אחד בסודות המיצוע שלו. בראשת ואני צרינים, ובאופן טבעי, עד שיום אחד נפגשנו מדי פעם בהקשרים ממצוינים, והוא שום אחד התחרבנו. כל אחד מאיינו הביא את הסודות שלו, והיום התוצאה הרבה יותר מתקדמת. אם השופרות של פעם היו נסדקים או נשברים אחרי 5 עד 10 שנים, היום שופר יכול להחזיק 40 שנה".

קצת צורם שהקרנינים שמאז מיווצרם השופרות מוגיעות מהויל".

ריבק: "אין ברירה, בארץ אין אילים עם קרנינים

**"אנשים מאמינים את השופר שלהם
בתוך כיiso טלית או שקט נילון במשך
כל השנה. הרוי קרן זה דבר שהיה חי
אתה לא יכול לקחת מהשו חי ולקבור
אותו שנה בתוך טלית. כשמניע חדש
אלול הם מוצאים את השופר ומגלים
שהוא סתום כי הוא התנפה"**

איכותיות. כאן אוכלים יותר עופ ובקה, אבל במדינות ערבי אוכלים הרבה כבש. במצרים, תוניס, מרוקו וכדומה כמוניות הכבשים אדרות, ממש מלינינים. יש שם כבשים בגודל של סוסים ועם קרנינים ענקיות, הכלול תלי באלול שנונותים להם.

"במשך שנים ארוכות היונו נסעים למורוקו. היינו לנו שם אנשים שאספו בשבלינו קרנינים, ומתווכן בחרכנו את הטבות ביוטר. בזמן האחרון יש קרנינים טובות גם באוסטרליה ובבניו זילנד. האוסטרליות אפילו טובות יותר מהמרוקניות. הכבשים שם אוכלים עשב ממיוחך".

למי שלא יודע להבחין בין כבש לכבש, הנה הפתעה: בעולמו מסתובבים כ-100 סוגים שונים של כבשים. "באנגליה יש סוג אחד, באפריקה סוג אחד, באוסטרליה סוג נוסף", אומר ריבק. "אנחנו יודעים לזרות. תראה לי קרן, ואני אגיד לך

כח את מרצדים
ואודי ביחס
אביקה ברישת

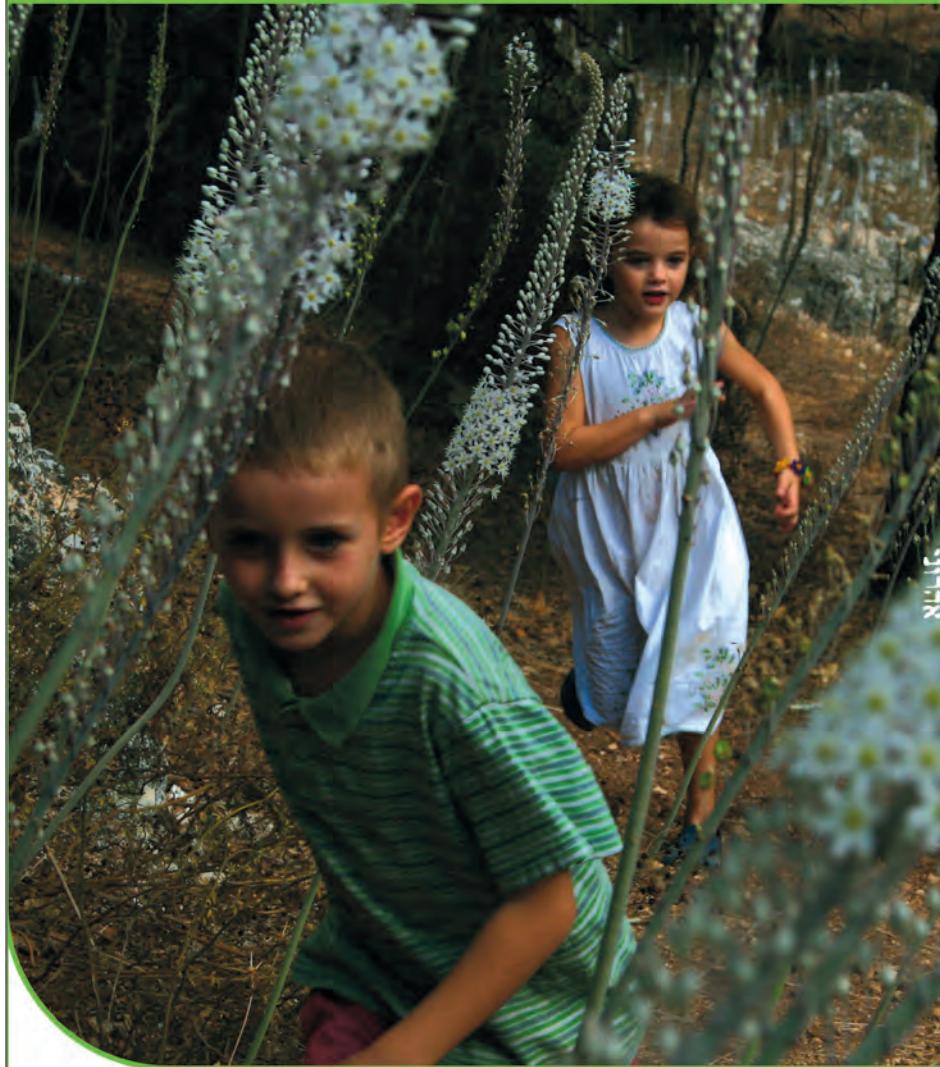
אם היא מתאימה להיות שופר
לפי המבנה, הקליפה והצבע.
כך עד אם אפשר לעמוד אותה,
והאם היא תיסדק או תישבר
במהלך העבודה".

המיתון והאנטילופה

שלושה עובדים בלבד עוסקים ב�建 ממלכתיים בכל אחד משני בתי המלאכה. יחד הם מייצרים כ-5,000 שופרות בשנה, שמחליטים נמכרים ל��ראת ראש השנה.

יש לנו תוכניות לכל המועד סוכות!

טיולים אטגריים למשפחות

- **מפלים במדבר** 8.10.09
מסלול הרפטתקני בנוף המדברי לאורך
הערוז התתחון של נחל אוג.
 - **ירוק ומאתגר** 8.10.09, חמישי
חויה אתגרית ומהנה לאורך נחל רקפת שבכרמל.
 - **בחלים שהבל על הזמן** 7-8.10.09, רביעי-חמישי
סדנת סנפילג' למיטפחות בגניל
 - **מקיפים את המכתחש - טיל אופניים** 7.10.09
רביעי חוות שטח מדברית על שביל
אופניים חדש מעל מכתחש רמתן.
 - **מתחת לשמיים** 4-5.10.09, ראשון-שני
חויה ייחודית ואתגרית לבני/בנות מצווה
והוריהם בגניל.

חוות מ-סוכות בבתי ספר שדה:

- **היכי יפה בגיל** 4-6.10.09, ראשון-שלישי חופשה משפחתיות בבית ספר שדה הר מירון.
 - **עתיקות ומטמון** 4-6.10.09, ראשון-שלישי חופשה משפחתיות בבית ספר שדה הר הנגב.
 - **בטען הפראי** 6-8.10.09, שלישי- חמישי חופשה אטגרית בבית ספר שדה עין גדי.

מבצעים ל杂志社ים לחברת להגנת הטבע

לAIROOIMS NOSEPIIM VHEHRSIMA:
טלטבע-057-2003030 03-6388688
www.teva.org.il/hagim

החברה להגנת הטבע

מהו הפירוש?

“חומר אף אחד לא יודיע לתקון שופר ‘במינו’, ולומר להשתמש בקרון עצמה בשביל לסתות חור או סדק. בכל מקרה, היו רבענים שלא מבינים בכלל נושא, ולקחו אותו לתת כשרויות לדבר הזה. רק אחד כמו נון, שמכין בנושא, יכול לראות אם יש זדקה בשופר או לא. בן אדם רגיל לא יוכל להבחין זהה, בגלל הזופים אנשים פחדו לנצח שופרות, לכן ייצרנו כאן כמהות מוגבלת בהשגת הבד”ץ. שתביין, אנחנו לא מוכרים שופרות פשוטים. טובא לילית ותבקש לך נזק שופר פסול – אני לא מוכן לך. א’ יודע לאן הוא היגלגל. מחר ייקח אותן משווה ותתקע בו באחת התפלויות. למה לי לחתך סיון?”
זה עוד יכול לפcole שופר?
“אין יותר מדי עניינים והתחכמיות. זה לא נפליין או בשר. כן אתה מסתכל על המוציא, ואם תחתה מכין קצת ומיתבונן היבטי-היטב, אתה יכול לראות אם הוא כשר או לא,(Cl)ומר אם יש בו סדק, יוגר ברדומון.”

בעה מסוג אחד, מספר ריבק, עלולה לצוץ גגל תני האחסון. "אנשיים לפעמים מאחנסנים את יושופר שלום בתוך כייסי טלית או שקיית נילון מישך כל השנה. הרי קרן זה דבר שהיה ח'! אתה אא יכול לחתוך משחו חי ולכברו אותו שנה בתוך כליליות. כשמגע' חדש אלול הם מוציאים את השופר, מגנלים שהוא סתום כי הוא התנפחה. לפעמים מגלים שהוא מאבד ברק אפילו מתחילה להירוקב. כדי שזה א' יקרך. ה'carbon' אריכה לשבת במקסום מאורור".

בשלב ההה סקרנותי מכריעתאותי. מעולם לא תקעתי בשופר – גם לא ניסית, אם מטעמי חוסר רצון חסר עניין ואם מטעמי חוסר רצון להחוב לפה דבר שכבר בילה בכמה עשרות פיות לפני. אבל כאן הכל טרי. טרי במנובן של ציפרין ענקיות על ראש של כבש, אבל אני לא נתנו לעובדות לבלבאותי. בסופה של דבר – אثرיה הדרוכה, יריקה ועוד הדרוכה – אני מצלה להפיק כמה ציללים קלושים. לי זה מספיק.

"אנשים רוצחים בעיקר לתוקע, לראות שחול' להם", אמר אליל, בנו של אברהם ריבק. "בימים שיש' האחרוןינו כאן עד שתים בצהרים, ומישחו עוד התקשר וביקש שלא אלל, כי הוא טס לחויל וצריך ללחות איתו שופר. בכל שנה בערב ראש השנה אני לוקח איתי עשרה שופרות בדרכ הביתה, כי תמיד מתקשר ברגע האחרון מישחו שלא מוצאת את השופר, או שפתאים והוא ששהופר שלו לא כשר".

אליל מותכנן להקים בעתיד מוכו מבקרים קטן ולהציג הצוגת שופרות נדירות עם סיפורים מיוחדים. הנה סיפור אחד, שמאגי מבית בראשות: דaab מאיר ברה ממורוקו בשנת 1947 דרכ צרפת, ועלה לישראל באוניות המעלפים אקסודוס. לאחר שהבריטים עצרו את הספרינה, הוא הועבר עם שאר הנוסעים למחנות העקורים בגרמניה. כשהתקרבו הימים הנוראים ביקשו היהודים במוחנות להשייג שופר. הם קנו כבש, שחתו אותו, ומאיר בראשות, שלמד את רזי הכנת השופר בבית אבא, הycin שני שופרות ששימשו את הקהילה בתפלות. אחד מהשופרות הללו נמצא נמצאו היהים אצלנו, והשני נתון במנו לדב שביבקה בראשית לא ממש מכיר. ביכוןותו של אברהם ריבק המכובד שלמה גורן, הרב הראשי המיתولوجي של צה"ל ובמהלך הרב הראשי לישראל. לפני מלחמת ששת הימים הביא ריבק לרוב אחד מלהי השרוף שבו תקע הרב עם שחזור הר הבית. האחר נשף במולך המלחמה בתוך זחל"ם של כוחותינו. הרב ביש לשוחר את השופר, וריבק עשה זאת בחפץ לב ויצר בשמה מושלם.

יש ביקוש רב לשחוור שופרות?
יש אנשים שהשופר שלهم
אין דיווידואלי. באים לכאן
כל הזמן ל��ות שאומרים
לסביר שלוי היה שופר מה
זה קל, אתה חייב להזכיר
לי אחד כזה. יש שופרות
מיוחדים, קליטיקעה.
הם מוציאים קול אלה.
או אם בן אדם תופס
כה שופר, ועוד עם צורה
СПЦИФИЧЕСКАЯ - תנן לו מיליון
долар, הוא לא יותר עליו".
מתברר שגם אחרי אלפי שנים,
יש מה להמציא בתחום השופר.

מתברר שם אחריו אלפי שנים, וזה משפט אחד. הרוב עונדיין יש מה להציג בתחום השופרות. "הסקופוניסט אריך לבנתן, שניגן בעבר עם קלינטונו, בא אליו לא מזמן ותיקש שופר עם חורים כמו של חיליל", מספר אל. "ישבתי איתו המZN זמן, עשיתי לו חור וודח, ורק יצרנו את השופריהليل הראשון, ככל הידוע לי. עכשו הוא רוצה לעשות זאת והעם שופר נסוף, גдол יותר".
למרות העיסוק בעניינים שבקדושה, גם לענף השופרות הגיעו הזופים. "לאחרונה נמכרים בארץ שופרות המזיאבים מחול ובפרט ממוקם, אשר

בעוד זמן קצר העסוק המשותף, בראשת את
ריבק, יסגור עונה ויתפנה למנוחות אחר החגיגים. זו
א' צהיה מנוחה אמייתית. כבר אחורי סוכות יתחלו
שותפותם לעובד ולהכין את המלאי לשנה הבאה.
amodelim lohol, מס' ריבק, מתחילה ליצאת
מצאת אחורי פסח, וצריכים להתכוון אליוים תקופה
זרוכה מראש.

במקביל הם מתכוונים גם להחלפת המשמרות. בואו היום ירש אליו ריבק (40) את הסניף הentralny, ושלומי ברישת (25) את הסניף החיפה. לשנים מסתודים ביןיהם היבט, אם דאגתם. הם כבר הספיקו להכניס לעסק טכנולוגיה ואינטראקטיבית ככונתם להפוך אותו למודרני עוד יותר. אבל לדאגה שדבר אחד ישאר בשיהה, וטרם נמצא לו

פתרונות הטכנולוגית הרוائية. או, הרית. ■
תגובה: dyokan@makorrishon.co.il